

crar encara més? Quines sinergies es poden buscar entre festival i festival, i també dels grups giro-nins cap enfora? En el circuit internacional, ¿volem que l'experiència i els resultats d'El Pati siguin un model a seguir?

Hi ha, doncs, camins a recórrer que ens fan albirar un festival més gran i encara millor. Si l'experiència d'aquestes dues primeres edicions hagués estat mediocre, si els esforços destinats haguessin obtingut per resposta el desinterès, avui no ens podríem permetre de somiar què podem ser quan siguem grans; i si això és possible, i és més que la simple il·lusió del primer dia, és perquè hi ha hagut els components necessaris, en qualitat i en quantitat, perquè es produís una reacció.

Definitivament, ja és l'hora d'El Pati.

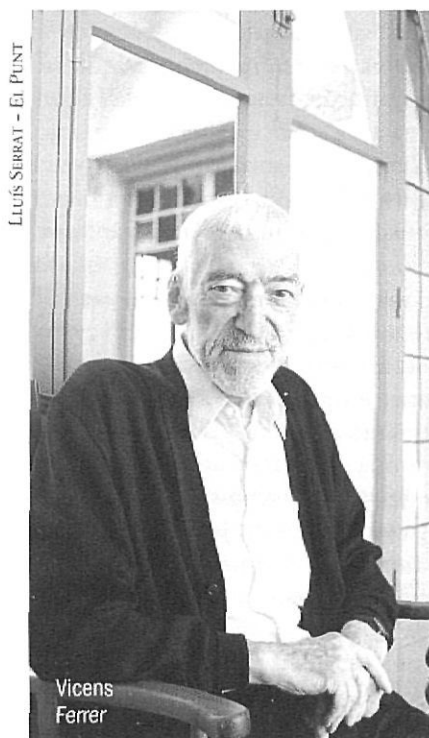
Carles Puigdemont

Vicenç Ferrer, pare dels intocables

El passat mes d'octubre Vicenç Ferrer, fundador de RDT (Rural Development Trust) a l'Índia i impulsor de la fundació que porta el seu nom, va visitar Girona. Vicenç Ferrer –o Father Ferrer, tal com l'anomenen els indis– és un home de vuitanta anys amb salut fràgil –té un càncer de pell des de fa temps– però conserva un esperit infatigable.

Si els actes fan els homes, els de Vicenç Ferrer prolonguen la seva existència en un exercici diari d'acció solidària i valenta. Ferrer

té una personalitat impactant. Ha dedicat la seva vida als *dàlits* o intocables de l'Índia, els que no pertanyen ni a la casta més baixa, perquè simplement són «descastats». Treballa en aquest país des del 1957. En una primera etapa com a jesuïta a la zona de Maharastra, d'on va ser expulsat per l'antipatia que suscitava entre la classe adinerada, va patir una crisi personal que el va fer abandonar l'orde i replantejar-se el sistema de distribució d'ajudes. De retorn a l'Índia –aclamat pel poble i respectat per Indira Gandhi–, va instal·lar-se a Anantapur, un districte del sud del país amenaçat per la desertització i la misèria més absolutes. Allà ha consolidat un sistema de desenvolupament integral –sanitari, educatiu, econòmic, ecològic– que es finança amb l'apadrinament. L'organització RDT comprèn una àrea d'uns vint mil quilòmetres quadrats,

LLUÍS SERRAT - EL PUNT

Vicens Ferrer

L'altre president

El dia 15 d'octubre es va celebrar, amb especial relleu, el seixantè aniversari de l'afusellament del president Companys. Una vegada més, l'atenció a la figura del màrtir va fer oblidar que la seva mort comportava l'aparició automàtica d'un successor. Només a Sant Feliu de Guíxols, la nit del dia 14, el president del Parlament, Joan Rigol, va recordar que l'aniversari de la mort de Lluís Companys era també el de l'accés de Josep Irla a la presidència de la Generalitat.

Abans d'assolir aquest cim en circumstàncies tan dramàtiques, el guixolenc Josep Irla i Bosch, fill d'un obrer del suro i nét de pagesos, havia pujat tots els graons possibles de la vida política: alcalde de Sant Feliu, diputat provincial, conseller de la Mancomunitat, diputat a les Corts de l'Estat, diputat al Parlament català. Però aquesta trajectòria mai no ha merescut gaire l'atenció de ningú, i durant molts anys Irla s'ha mantingut en el doble forat negre de la ignorància i de l'oblit.

El recordatori de Rigol es va produir en el decurs de l'acte de presentació del projecte de conversió de la casa natal de Josep Irla en un centre cívic, cultural i social de Sant Feliu de Guíxols. L'Ajuntament, propietari de la històrica taverna, ha signat un conveni amb la Fundació Josep Irla per a la rehabilitació de l'edifici, que tindrà sales d'actes, de reunions i d'exposicions, un centre de documentació i museu i un centre d'estudis sobre el president a l'exili. Que Josep Irla fos un home discret, amb tendència a passar desapercebut, no justifica que la seva memòria sigui colgada pel silenci. Tot el que es faci a partir d'ara serà poc per compensar el llarg període durant el qual la seva figura històrica ha estat passada injustament per alt.

Narcís-Jordi Aragó

dóna feina a més de mil indis i ha suposat la creació de nombroses escoles, hospitals, dispensaris mèdics i associacions, la construcció de cases i embassaments i la plantació de milions d'arbres. Ferrer ha creat una ONG índia. La seva saviesa és activa: estima l'Índia profunda, entén la seva ànima. És un home intel·ligent i pràctic que ha sabut desempallegar-se de prejudicis i paternalismes; ha suportat grans pressions i s'ha guanyat la confiança dels polítics d'Anantapur. És també un bon pedagog que ha fet entendre les seves propostes a la gent, fins i tot amb representacions teatrals. Ferrer és un líder, un home per a qui res no és difícil. És l'home del paraigua negre —que el protegeix del sol—, el paraigua que aixopluga milers de *dàlits* i a l'ombra del qual aprenem un model de solidaritat que ens fa confiar en la humanitat.

Núria Esponellà

Figueres, capital de la solidaritat

La ciutat de Figueres va acollir, del 12 al 15 d'octubre, els Jocs Special Olympics, amb la participació de més de 2.500 esportistes de diferents països d'Europa i d'arreu de l'Estat. L'esdeveniment va mobilitzar 1.167 voluntaris i, durant els quatre dies que va durar, més de 75.000 persones van aplegar-se al voltant de les proves.

Figueres té unes noves dates per incorporar a la seva història local. Alguns, inclòs el mateix alcalde,

LITÍAS ROMERO - EL PUNT

Inauguració dels Jocs Special Olympics, a Figueres.

s'han referit als Special Olympics com l'esdeveniment social més important que s'ha produït a la ciutat al llarg del segle XX. Una opinió que pot semblar agosarada, però sí que és cert que cap situació viscuda en els últims cinquanta anys a la capital alt-empordanesa havia estat capaç de crear un clima humà com el que es va viure del 12 al 15 d'octubre. Els jocs han suposat una injecció de moral per als disminuïts psíquics i la gent que treballa amb ells, i han servit de gran aprenentatge per a la resta de la societat. Els que van assistir-hi com a espectadors o es van implicar en la seva organització van treure el tel a valors que la competitivitat de la societat actual té tendència a tapar.

Els Special Olympics no han comportat per a la ciutat la construcció de grans infraestructures, ni una renovació urbana, però sí que han fet créixer l'esperit de ciutadania. «Uns Jocs Olímpics canvien les ciutats, però els Special Olympics canvien els ciutadans»: aquesta va ser una frase molt repetida entre els organitzadors, i el fet que n'avalua el sentit és la captació de més d'un miler

de voluntaris que es van constituir en la columna vertebral de l'esdeveniment. Cent cinquanta-set d'aquests voluntaris provenien d'Alcalá la Real, municipi de Jaén que està agermanat amb Figueres a causa del vincle comú que va representar Pep Ventura, nascut a Alcalá la Real i figuerenc d'adopció. Els voluntaris andalusos van trigar setze hores a recórrer els 1.300 quilòmetres que separen les dues ciutats, van implicar-se de forma intensa en la logística dels Jocs i, diumenge, després de la cloenda, van tornar a pujar als tres autocars per arribar la matinada de dilluns a casa seva i reincorporar-se als seus llocs de treball. La seva acció exemplifica l'esperit de les 1.200 persones que van col·laborar en els Jocs.

La millor demostració del fort lligam que es va crear entre esportistes i voluntaris van ser les emotives escenes que es van viure a l'aparcament on hi havia la setantena d'autocars que havien de transportar els participants als seus llocs de procedència.

Figueres va superar amb èxit un esdeveniment que ha deixat pòsit.

Josep Puigbert

Atenea, 500 actes

Atenea, l'agrupació cultural del Casino Menestral de Figueres, ha celebrat el seu acte número 500 des de la seva recuperació l'any 1983.

En l'acte cultural número cinc-cents d'Atenea, el convidat i exministre socialista Ernest Lluch va pronunciar un petit introit